

С БЛАГОСЛОВОМ ЊЕГОВОГ ПРЕОСВЕШТЕНСТВА
ЕПИСКОПА БРАНИЧЕВСКОГ
ГОСПОДИНА ИГЊАТИЈА

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА
СВЕТИ ИГЊАТИЈЕ БОГОНОСАЦ
МАЛО ЦРНИЋЕ

“Црква је ограда”, говори премудри Златоуст; “Ако си унутра, зук не улази, ако ли изађеш, зверови ће те ухватити... Не удаљуј се од цркве, ништа силније од цркве нема. Црква ти је нада, црква спасење. Од небеса је она виша, од камена чврћа, од земље шира, никад не стари, увек се подмлађује.”

Издавач:

Црквена општина Мале Црниће

Штампа:

**Стојадиновић,
Петровац на Млави
012 331-481**

Тираж:

1000 примерака

Ὁ ἅγιος
Ἰγνατίος

Ὁ
Θεοφόρος

СВЕТИ ИГЊАТИЈЕ БОГОНОСАЦ

Богоносцем назват је овај свети муж зато што је стално у срцу и на језику носио име Бога живог. А још, по предању, назват је он Богоносцем и зато што је био узет рукама Бога оваплоћеног Исуса Христа. У оне дане када Господ учаше ученике своје смерности, узе једно дете и ставивши га међу њих рече им: "Ко се понизи као дијете ово онај је највећи у царству небескоме." (Мат. 18,4). То дете био је Игњатије. Доцније Игњатије беше учеником у св. Јована Богослова, заједно са Поликарпом епископом Смирнским. Као епископ у Антиохији он управљаше црквом Божјом као пастир добри, и први уведе антифонски начин појања у цркви тј. појања са две певнице, тако да кад појање на једној страни престане на другој почиње. Такав начин појања откри се св. Игњатију међу ангелима на небеси. Када цар Трајан пролазаше кроз Антиохију идући у рат против Персијанаца, дознаде за Игњатија, призва га к себи и поче саветовати, да принесе жртву идолима, па ће му он дати звање сенатора. Како узалудни осташе и претње и савети, св. Игњатије би окован у гвожђе и у пратњи десет милосрдних војника послат у Рим, да буде бачен пред звери. Игњатије се радоваше страдању за Господа свога и само мољаше Бога, да звери буду гроб његовом телу, и да га нико не спречи тој смрти. У Риму би бачен пред лавове, они га растргоше и изедоше, оставивши само кости и срце. У 106. год. би утроба звери његов гроб. Јављао се више пута по своме преселењу и чинио чудеса помажући све до данас свакоме ко га призива у помоћ.

УВОД И ГЕОГРАФСКИ ПОЛОЖАЈ

Стиг, плодна, прелепа и једна од највећих равница у Србији, простире се између река Дунава и Млаве а граничи се са огранцима Хомољских планина и планине Кучај. Његова површина лежи на остацима римске цивилизације и велики је изазов за научна истраживања због многобројних ризница културног наслеђа давно прошлих времена. То свакако представља и необориви доказ духовног богатства човека испод овог поднебља, а самим тим и неодољиви подстицај за одгонетање свега што се овде вековима таложило, или пак, шта се данас догађа а оплемењује дух човека и буди веру у узвишеније људске односе. Човеку се отвара Господњи пут и нуди му се излаз из деценијске таме, да коначно свесно и будан доживљава свој од Бога подарен живот у спокојству и просветљењу. На њему је само да се пробуди. Само будан биће далеко од светогрђа, растерећен негативних осећања и способан да сваки и наговештај насиља у љубав и разумевање преобрати.

За порекло назива СТИГ постоји више тумачења. Једна од њих је и легенда која говори о незаситој аждаји која је живела у мочварним пределима поред Дунава. Сваке седмице јела је по једну девојку. Једног дана, дође ред и на Јованку, најлепшу девојку од Дунава до Хомоља. Припреми се Јованка да своје девојачке снове остави и да својим животом утоли аждајину глад. Ватром љубави покренут чобанин Јован, на вранцу, с мачем о појасу и копљем преко рамена, галопом стиже до аждаје. Храбро и одлучно успротиви се њеној безочној намери. Појурио је за њом са жељом да коначно затре насиље и спаси

Јованку, да као многе девојке пре ње, не сконча своју младост и лепоту у алином бездном зјапу. Љубав и вера које су му души гранале своје оватрено корење, биле су му непресушни издан снаге. Покретачки мотив. Јован је сустигао аждају и успео да јој одруби главу. То место где је Јован стигао аждају, где је добро победило зло, назваше СТИГ.

На једном делу Стига, на дванаестом километру сада модерног пута Пожаревац-Петровац на Млави, налази се **М а л о Ц р н и ћ е**. Седиште Општине и Малоцрнићке парохије.

Сматра се да је Мало Црниће настало крајем XVIII века, када је према историјским чињеницама Пожаревац постао упориште јаничарске војске за све чешће сукобе са легалном турском влашћу. Верује се да је и само Црниће било на мети сукоба јер су куће биле лоциране поред самог пута. Пред налетима тих сукоба, становништво се склањало у мање приступачне пределе, шумовите, уз саму долину реке Млаве и Орловаче. Тада је ново насеље добило име Мало Црниће. Међутим, постоји још једно предање а које се не може прихватити као историјски тачно, да је село веома старо и да се некада у давној прошлости звало Белиће. После једне епидемије куге, која је скоро опустошила село, становници га назвали Црниће, а касније Мало Црниће за разлику од Великог Црнића које је било веће.

Како до сада не постоје опсежнији етнографски подаци о самом насељу, парохији, цркви и њеним ктиторима, то се наметнула потреба да се они прикупе и прикажу као једна нераздвојива целина. Уобичајено је да се монографије праве углавном за наша манастирска здања. А, што да се не пишу о сваком сакралном објекту!? Данас се, Богу хвала, њихови прагови обилазе и чешће и разложније, него што је то

ДОЛАЗАК БАЈЛОНА

Пролеће 1868. година, друга половина XIX века. Време раскошних балова, време када се европски манири увлаче у сваку човекову пору, време убиства кнеза Михаила кога је наследио краљ Милан Обреновић. Злокоб се окомила како на династију Обреновић, тако и на цео српски народ. Добро и зло се наизменично смењују, вагају...

Рачва се мрежа поплочаних београдских улица с електричним осветљењем, лепим и импозантним кућама. Између лепо уређених дрвореда, јуре трамваји. Београд је стао раме уз раме са другим европским метрополама. Почео је, као такав, да привлачи странце који се у све већем броју настањују у њему. Углавном су то трговци и заступници страних предузећа.

Још почетком XIX века, просторе села Мало Црниће, око долине реке Млаве, запоседају досељеници. У селу је било довољно незаузете и необрађене земље, које су они добијали. Свако колико је хтео, односно могао да обрађује. Село се све више проширује, плодна стишка земља је почела редовно да се обрађује, житна поља са златним житним класјем таласају.

1869. године, породица индустријалаца из Београда Бајлони и синови (Игњат са супругом Варваром и синовима Јаковом, Антоном...) пореклом из Чешке одакле су почетком 1855. године стигли у

Србију, постају власници воденице у млавској долини. Откупљују је од државе за 2.500 дуката а којој је она припадала када је кнез Милош Обреновић откупио. До 1815. године воденица је припадала тројици власника: Србину, Турчину из Пожаревца и једном сељаку из Касидола.

У време када су Бајлони открили воденицу на Млави са 6 каменова, била је то обична воденица. Виспрени Бајлони су већ 1871. године саградили петоспратни млин на ваљке а затим 1874. године уз погон на воду, добили и погон на пару. Изградили су и складишта, административне зграде, кућу за становање, продавницу, станове за смештај радника...

Врло брзо постали су најјачи произвођачи житарица, проширили су предузеће по многобројним стовариштима у Србији, извозили су житарице за Пешту и Беч... Интензивно су повећавали капацитет млина а самим тим и свој капитал. 1890. године, између осталих, уврстили су их међу најбогатије људе у Србији. Постепено су заузимаи и високе положаје у Српском бродарском друштву (Антон), Француско-српској банци, Народној банци (гувернер и вицегувернер).

Бајлони нису осећали потребу да само гомилају богатство, већ су се старали да створе и добар углед. Како је у селу писменост била ретка, они су 1885/86. године отворили и помагали четворогодишњу основну школу. Високих моралних квалитета, својим делима уздигли су себе на пиједестал доброте, уздигли су и

само село које је постало за то доба, велики индустријски центар.

У то време није било у Малом Црнићу сакралног објекта, већ је село припадало Великоцрнићкој парохији где је била сазидана стародревна капела и где се налазило и седиште парохијског свештеника. Бајлони су умели да поштују духовне потребе људи, а вероватно су и сами преласком у православну веру, у својој побожности осетили потребу да буду ктитори светог храма, да актуализују дату им благодет Божју. Знали су да затрта вера у Бога, често затире и људски морал. Човек је спреман да се препусти дехуманизованим односима, чулном заваривању где тамним токовима плута тамом, без зрнца оне надисконске снаге, а нема моћи да из ње изрони. Знали су то Бајлони врло добро и решили да учине Богоугодно дело. И учинили су то подједнако и као израз љубави према Богу, тако и из поштовања према људима којима су били окружени.

По великом руском писцу ~~М~~ М. Достојевском лична, индивидуална љубав је, после љубави према Богу, најузвишенија манифестација љубави коју човек може делима да посведочи. Бајлони су ту љубав посведочили и улили у темеље светог храма 1892. године.

На старом, малоцрнићком гробљу, у гробници која је подигнута 1896. године, леже кости упокојених Бајлона.

- Ана А. Бајлони рођ. у Литомишлу **1842 + 1896.**

и њена упокојена деца:

- Венцеслав + **1867. гођ.**

- Милан + **1868. гођ.**

- Милева + **1868. гођ.**

- Панта + **1870. гођ.**

- Антон + **1878. гођ.**

- Лепосава + **1882.**

- Франциска А. Бајлони **1851 + 1898.**

- Антоније И. Бајлони, индустријалац, из Малог
Црнића, рођен у Литомишлу **1841 + 1898.**

- Јарослав А. Бајлони рођ. **1874 + 1923.**

- Велимир В. Бајлони рођ. **1884 + 1885.**

- Аница Бајлони рођ. **1872 + 1876.**

- Јованка кћи В. и И. Бајлона **1879 + 1880.**

Испод анђела од мермера исклесани су стихови:

DALEKA CESTA NAŠE (Далек је пути наш
MARNE VOLANI VAŠE а узалудно дозивање ваше)

Затим следе имена покојника:

- Ружица В. Бајлони **1883 + 1904.**

- Ђорђе В. Бајлони **1892 + 1907.**

- Венцеслав В. Бајлони **1853 + 1922.**

- Марија В. Бајлони **1851 + 1940.**

- Јован **1881 + 1888.**

- Марија **1890 + 1891.**

- Аница М. Крецловић **1905 + 1905.**

Бајлона данас више нема у Малом Црнићу, ни њихових потомака. Упокојени, нека почивају у миру!

Јарослав А. Бајлони са пријатељима

ЦРКВА СВЕТИ ИГЊАТИЈЕ БОГОНОСАЦ

*Вера Те моја види, Господе, као што
рођено чује родитеља своја. Она је
светлост, и даљовид очију мојих.*

”Владика Николај

Почетак последње деценије XIX века, јули 1892. година, владавина династије Обреновића. Таласање немира у преплету са сунчаним, летњим данима и таласањем зрелих плодова житног класја на стишким пољима претвара се у трепераве слапове светлости, цео простор као да се у њој умива. У селу Мало Црниће све се ускомешало, све врви, почела је градња црквеног здања, храма Божјег. Главни ктитор и једини финансијер овог Богоугодног чина је фирма Бајлони. Према писаном алманаху пароха, Бајлони су “многе гладне нахранили, босе и голе оденули, жедне напојили и многима и кров над главом подарили”. Били су велики добротинитељи и доказали да у животу увек има места за подвиг. Корачали су путем који води остварењу пуноће живота, смисленијем трајању. Личну трагедију која им је често на прагу куће стајала и односила животе блиских и драгих бића, ублажавали су добротинствима, знали су да у таквим ситуацијама, једино добра дела могу да их ублаже и донесу смирење од бола уздрхталим душама.

**Споменик у црквеној порти посвећен
паљим борцима у I светском рату**

Према писменим подацима из алманаха пароха, Богу хвала, није забележена ни једна жртва на изградњи храма, све је текло и завршило се 1894. године у најбољем реду. Дозвољавамо себи једну дигресију: Приликом ходочашћа руским православним манастирима и храмовима, у Санктпетербургу, на улазу у Исакијевску цркву (храм је посвећен пребодобном Исакију Далматском) водич нам је испричао да је у темељима, несрећним случајем, своје животе оставило на десетине хиљада људи... Од ужаса скоро смо се следили међу гранитним стубовима...

Храм у малом Црнићу посвећен је успомени преподобног оца светог Игњатија Богоносца. И, 18. XI 1894. године и освећен од стране митрополита господина Михаила, за време владавине краља Александра Обреновића.

У алманаху је још забележено да су том свечаном приликом приложници цркве били:

- Антон Бајлони, приложио је позлаћен путир на коме и данас стоји име дародавца.

- Стојан Стојићевић, икону "Успеније св. Богородице".

- Драгутин Стојићевић, чаршав за олтар.

- Михајло Бајлони, комплет свештеничке одежде...

ОПИС ХРАМА: Храм је саграђен у византијском стилу. Централног типа са великим овалним кубетом на полигоналном постољу и са тространом апсидом на источној страни. На северној и јужној страни налази се по један четвороделни велики прозор. У цркву се улази само са западне стране. Портал цркве је профилисан а у лунети изнад портала налази се мермерна плоча на којој је текст:

ХРАМ СВЕТОГ ИГЊАТИЈА БОГОНОСЦА

Саздан 12. јула 1892. године

за владе краља Александра I

Посвећен 1894. год. 18. IX од

МИТРОПОЛИТА МИХАИЛА

Тужор цркве Мало Црниће АНТОН

I БАЛЛОНИ индустријалаи

Парох Вел. Црнићи Јован С. Десимировић

Изнад портала се налази велика камена позета са једноставним орнаментом.

Црква је споља омалтерисана и обојена у комбинацији црвеног и окер.

Западно од цркве подигнут је високи звоник 1906. године. Звоник је четвртастог облика, подигнут је у два спрата и завршава се једним полигоналним

кубетом. На свакој страни звоника су по три прозора од којих су два једноделна и један троделан..

У цркви, у горњим зонама, налази се живопис који је, како стоји у летопису цркве, радио неки страни уметник Домино. Фреске су сликане на сувом малтеру у техници темпера.

У кубету, између прозора насликани су старозаветни пророци, а у калоти је Саваот. Јеванђелисти су сликани у пандантифима, а у северном луку очувало се само Васкресење, док је друга композиција сасвим уништена. У јужном луку је насликано Преображење и Успеније Богородице. Свети Никола и Свети Сава су насликани у источном луку.

На галерији, на јужном делу зида насликано је Ваведење.

У калоти апсиде је Христ на престолу.

Свуда између ових композиција насликана је орнаментика од стилизованих цветова и небески свод са звездама.

Ово сликарство је строгих академских оквира, одликује се коректним и прецизним цртежом. Колорит је претежно хладних тонова са наглашеном употребом једне оштре плаве боје.

Иконостас у цркви је обрађен класицистички са финим полустубовима који се завршавају коринтским капителима. Низак је, а иконе су распоређене у две зоне.

I зона: св. Игњатије Богоносац, Богородица Одигитрија, Благовести, Христ Пантокретор и арханђел Михаило.

II зона: св. Ђорђе Крстовски, Тајна вечера и св. Ђорђе.

Иконостас се завршава лепим декоративним крстом са представом распећа.

Св. Игњатије Богоносац: Икона је сликана у техници уља на платну, величине 52 x 82 цм.

Св. Игњатије је постављен фронтално, обема рукама држи испред себе јеванђеље са црним корицама. Насликан је као старац дуге, седе браде, обучен у зелени архијерејски орнат са дрвеним огртачем. Позадина је дата у смеђим и сивим тоновима. Икона је врло оштећена јер је бојени слој потамнео и попуцао, нарочито у доњем делу.

Богородица Одигитрија: Икона је сликана у техници уља на платну у димензијама 74 x 194 цм.

Богородица Одигитрија је окренута фронтално и обема рукама држи испред себе малог Христа. Представљена је као лепа млада жена, обучена у плави хитон и црвени мофорион постављен љубичастим, који је и лепо драпиран. Мали Христ је такође окренут фронтално, има лепо дечје лице ружичастог инкарната и раширене обе руке. Обучен је у бели хитон. Позадина је у смеђим тоновима.

Благовести: Икона је постављена на царским дверима, а сликана је у два дела правоугаоног облика.

Рађена је у техници уља на платну величине 32 x 82цм.

Лево је насликан арханђел Гаврило у стојећој фигури окренут полулево према Богородици. У левој руци му је бели љиљан, а десна му је подигнута. Обучен је у богато драпирани хитон. Глава му је мало нагнута, лице му је лепо и младалачко, а коса му је у смеђим увојцима, пада на рамена. Десно је сликана Богородица која клечи у молитвеном ставу са рукама на грудима и погнутом главом. Богородица има плави мефорион са љубичастом позадином, а наслон испред ње је црвене боје, позадина и једне и друге фигуре дата је у смеђим тоновима.

Ова икона представља најбоље остварење у целом овом ансамблу. Сликана је веома рафинираним стилем у романтичарско-класицистичком духу.

Хрисѿ Панијокрайѿор: Икона је сликана у техници уља на платну у димензијама 52 x 82 цм.

Арханђел Михаило је насликан у стојећем ставу, окренут је ан фас и ослања се на десну ногу. У десној руци му је мач, а лева рука му је на грудима. Обучен је у сиви хитон украшен анијском и наруквицама, а преко рамена му је пребачен црвени палијум који се копча на рамену. Лице му је лепо и озбиљно, уоквирено кратком смеђом косом.

Икона је врло оштећена јер је по целој површини попуцао бојени слој.

Св. Ђорђе Крајѿовац: Икона је сликана уљем на платну у медаљону пречника 88 цм.

Фигура је насликана ан фас са крстом у десној руци која му је наслоњена на груди. Глава му је повијена мало у десно, а на лицу му је израз забринутости и болећивости. Огрнут је црвеним огртачем, а позадина је тамно смеђих тонова.

Тајна вечера: Икона је сликана у техници уља на платну у медаљону пречника 88 цм.

Сцена се догађа у ентеријеру. Око стола нејасног облика прекривеног белим чаршавом, седе апостоли са окренутим главама према Христу који се налази у центру сцене у фронталном седећем ставу са мало подигнутом десном руком. Позадина је сликана у смеђим тоновима.

Св. Ђорђе: Икона је сликана у техници уља на платну и медаљону пречника 88 цм.

Св. Ђорђе је сликан фронтално у попрају са копљем у левој руци и са десном руком на грудима. Лице му је округло, одлучних црта, уоквирено кратком, смеђом косом. Панцир му је у сувозеленим тоновима, а огртач је црвен са плавом поставом. Позадина је сива.

Распеће на крсту који се налази на врху иконостаса, насликан је Христ, распет. Христ је насликан у врло малој фигури у односу на крст, раширених руку које су фиксирани за кракове крста и повијене главе у десну страну. Обучен је само у бели паризом.

Позадина је насликана тамно смеђе.

Све иконе су веома лепо сликане у рафинираном класичном стилу. Колорит је у финим топлим тоновима са наглашеном употребом мрко сивих и црвених тонова. Ставови фигура су елегантни, моделаација је мека, а код драперија се осећа материјализација.

У летопису цркве који је новијег датума стоји да је иконе сликао познати мајстор XIX века, Стева Тодоровић, који је сликарство учио у Бечу и Минхену. Почео је као романтичар с лепим осањем за колорит а завршио као хладан академичар. Радио је и портрете познатих савременика (портрет краљице Наталије и др.) осим слика на иконостасима.

Иконостас због изузетне уметничке вредности, је стављен под заштиту државе, 1975. године.

У цркви се налазе и две интересантне покретне иконе.

Успеније Богородице: Икона је сликана у техници уља на платну величине 96 x 67 цм.

На икони се налази текст приложника и потпис сликара З. Радак 1894. године.

Св. Ана: Икона је рађена у техници уља на платну у димензијама 55 x 44 цм.

У доњем делу иконе је текст приложника и година сликања иконе 1895.

НАСТАНАК МАЛОЦРНИЋКЕ ПАРОХИЈЕ И СВЕШТЕНСТВО

Све до 1942. године село Мало Црниће и село Крављи До, припадали су ВЕЛИКОЦРНИЋКОЈ ПАРОХИЈИ која је постојала још од владавине кнеза Милоша Обреновића. Велико Црниће је по броју домова било веће, имало је стародревну капелу и само седиште парохијског свештеника. Ову капелу је 1893. године, према Ивачковићевом пројекту заменила црква Св. Пантелија (куполна), а која је почетком Другог светског рата порушена (усмено казивање старијих људи). Сада у Великом Црнићу не постоји сакрални објекат.

Одлуком Њ. ПРЕОСВЕШТЕНСТВА I ВЕНИЈАМИНА Е. бр. 3095/42. формирана је парохија МАЛОЦРНИЋКА која је сачињавала два села *Мало Црниће и Крављи До*, са седиштем у Малом Црнићу, док је Велико Црниће припојено новоформираној парохији САЛАНОВАЧКОЈ.

Данас МАЛОЦРНИЋКУ парохију сачињавају села: Мало Црниће, са седиштем парохијског свештеника, Крављи До, Батуша и Калиште.

После доласка у Мало Црниће Бајлона и синова, реновирања воденице на Млави и њеног

преобраћења у тада модерну млинску индустрију, повећан је и број домаћинстава у селу, нагле промене осетиле су се на сваком кораку. Потребу за хармонијом душе, проницљивост Бајлона, умела је на време да сагледа, и то како код својих радника, тако и код становника села. Умели су на време да сазидају храм Божји, да у њему буде редовно служена литургија. Знали су да вера у Бога уноси мир у човеково биће а слушање литургије узноси га до истине и спокојства стапајући га са ДУХОМ СВЕТИМ. Дајући му уточиште Богоугодно и истински подстицај до блаженства.

Од оснивања Малоцрњићке парохије, до данас, свештеници који су служили у парохији били су:

1. *Јереј ЈОВАН ДЕСИМИРОВИЋ*, рођен 1857. године, у Алексинцу. Прво је био парох Великоцрњићи од 1890. године. Важно је за њега напоменути да је поред парохијске дужности писао црквено-филозофске расправе и исте објављивао по разним часописима. Умро је 17. 06. 1935. године и сахрањен је на пожаревачком гробљу.

2. *Јереј ЈОВАН ЛОМОВЦЕВ*, рођен 1871. године у Донској области (Русија). У Великоцрњићку парохију је дошао као руски емигрант. Постављен је за пароха одмах после смрти јереја Јована Десимировића. Службовао је до 08.1935. године када је премештен у другу парохију.

3. *Протојереј ПАНТЕЛЕЈМОН АЛЕКСАНДРОВ КОКОЈЕВ*, рођен 1893. године у Ивановској (Русија). У Мало Црниће је дошао из Туријске парохије, 1935. године и био све до своје смрти 21.08.1941. године. Његова смрт наступила је после лишења слободе када је гоњен (према запису од неидентификоване војске) према Великом Црнићу. На путу је испустио своју племениту душу. Протојереј Пантелејмон је за свој рад на ширењу православне вере, како у Русији, тако и у бив. Југославији, одликован од руских црквених власти од господина Доситеја, са црвеним појасом. Помагао је руске емигранте и залагао се за њихов повратак...

4. *Јереј Виг. ЈОВ. МАРЈАНОВИЋ*, дошао је као избеглички свештеник из Босне октобра 1941. године и у Малом Црнићу је остао све до 05.08.1945. године, када се вратио на дужност у БАЊАЛУЧКУ епархију.

5. *Свешћенику ДАНИЛУ ПОПОВИЋУ*, пароху ВЕЛИКО СЕЛСКОМ поверена је парохија у Малом Црнићу врло кратко време, до 30.09.1945. године, када је отишао на другу дужност.

6. *Свешћеник БРАНКО РИСТАНОВИЋ*, парох, односно судски службеник, из Македоније, преузео је парохију и задржао се све до 1948. године.

7. *Јереј НАУМ СТОЈАНОВИЋ*, рођ. 1905. године. У парохију долази као избеглица из

Македоније. На дужности се задржава све до краја 1952. године када прелази на дужност у Лучицу.

8. *Свештеник ПЕТАР КНЕЖЕВИЋ*, рођен 1912. године, долази из Босне. У Кулен Вакуфу је био вероучитељ, рукоположен за ђакона 1939. године а за јереја исте године у Шибенику. Пре доласка у Мало Црниће, службовао је у Бубушинцу и Кобиљу, па у Великом Селу. У Малом Црнићу је био све до јула 1969. године.

9. *Јереј ДРАГОМИР ЛАЗИЋ*, на дужности у МАЛОЦРНИЋКУ ПАРОХИЈУ дошао је из парохије Печанско-Кленовничке 01.07.1969. године, са надом да ће уз “молитве упућене Господу” бити у стању, уз Божју помоћ, да стање у парохији, уз вредне парохијане, побољша. За време његовог службовања извршена је генерална поправка цркве и црквеног крова... На служби је остао све до 1988. године, до дана упокојења.

10. *Јереј ЖАРКО ЈОВАНОВИЋ*, бив. парох АНДРЕЈЕВАЧКИ (Црна Гора) постављен је за пароха 23.05.1989. године. Током опслуживања у парохији забележио је: “Крштења су у опадању а смртност у порасту”. Нажалост, ни верски живот се није поправио. Посета храму је врло слаба. На дужности је остао све до 08.1996. године.

11. Од 20. септембра 1996. године парохију опслужује *јереј СЛОБОДАН СТАНИЋ*, који је дошао

из Републике Српске а са дужности привременог пароха у Рудицама Код Новог Града. За ђакона је рукоположен 1991. године а чин јереја стекао је исте године у саборном храму у Бања Луци.

Од дана почетка служења у парохији до данас, видне су знатне промене. Парохијски дом је упристојио за становање, зидне иконе у храму које су верници поклањали урадио, очистио и префарбао све што је било дотрајало и прекривено патином времена, средио црквену порту, низ стаза (са обе стране) засадио тује, парохијска земља није више у парлогу, травњак је увек покошен...

Са његовим доласком и личним примером, парохијани су полако почели да мењају свој став према цркви. Богоугодна констатација која обећава видан напредак парохије и очигледан преображај када је у питању верски живот парохијана.

ПОПРАВКЕ И РЕКОНСТРУКЦИЈЕ ЦРКВЕ

Важно је напоменути да је током постојања храма св. Игњатије Богоносац, забележено: да је током 1930. године, 1952. године, 1962. године вршена поправка храма.

1968. године покренута је акција за прикупљање материјалне помоћи за генералну оправку цркве која је била видно оштећена а кровна конструкција дотрајала, као и за градњу звонаре. Од покренуте акције, током неколико година, није било користи. Материјална средства од парохијана нису могла да се прикупе, није било ктитора који би указали добру вољу да се свесрдно ангажују и помогну. Продато је неколико парцела црквене земље, прикупљен је новац од милодара разних црквених општина (Игуман Сава, из манастира Рукумије, Епархијски одбор и др.) као и сами свештеници суседних парохија личним радом ангажовали су се чинећи доброчинство. И, коначно, 13.08.1982. године генерална реконструкција спољних зидова цркве и црквеног крова, је почела. Личним радом су допринели да се радови приведу крају: прота Динић Светислав, парох пожаревачки, лимарске радове на крову извели су мајстори из Жагубице са парохом смољиначким оцем Живорадом Павловићем,

протојереј Ставрофор Бисић је за рад позајмио скеле, и многи други Богоугодници...

Коначно, 16.10.1984. године, уз присуство многобројних свештеника епископ Господин Хризостом, извршио је обред освећења храма св. Игњатије Богоносац. Била је то свечаност која се урезала у памћење сваког присутног.

Данас храм делује пристојно, почело је и електрично осветљење да се уводи... Осветљене су стазе до врата цркве, и дај Боже да оне буду повод више да парохијани почну стицати навике, а надасве, потребе да све чешће прекорачују праг Божји!

У ЦРКВИ СВЕТОГ ИГЊАТИЈА БОГОНОСЦА

У висине небесне босоног
на рукама Христа.
У космички сјај
за доследност
да искон вековима
мудрошћу блиста.

Кроз животне странпутице
уздигнуте главе.
Не плаше те вирови црни
које цар Трајан дуби.
Залуд се упире
да твоја убеђења
из корена саломи, одрубџ.

Ни чељусти разјарених звери
за устук не признајеш.
Отварајући рајске двери
жртвеник идола заобилазиш.

На гозби
отимајући се за твоју крв
звери су поражене.
У срцу утиснут лик Христа
збуњено гледају.
Грешници у недоумици
путир истине испијају.

(Песма из књ. "Свјетлосна недеља" аутора Ане Дугаи)

садржај

Речи о св. Игњатију Богоносцу.....	6
Увод у географски положај.....	8
Долазак Бајлона.....	11
Црква св. Игњатије Богоносац.....	15
- опис храма.....	18
Настанак Малоцрничке парохије.....	24
- свештенство.....	25
Поправке и реконструкција цркве.....	29
У цркви св. Игњатија Богоносца.....	31

Коришћена литература:

1. Монографија Завода за заштиту споменика културе Крагујевац
2. Алманах пароха Малоцрничке парохије
3. Епископ Николај: Охридски ПРОЛОГ
4. Феликс Каниц: Србија земља и становништво до краја 19. века
5. Миодраг Стојановић-Коле: Бели млин у долини

Захваљујемо добродошљивцима који су помогли да ова монографија буде штампана:

- Породици Грујић
- Породици Николић
- И. О. Скупштине општине Кучево

штампа: *Сћојадиновић*
Петровац на Млави